

Venstre er der fortsat ingen tvivl om, at vi skal ind på banen og have undtagelserne ud.

Lene Espersen (KF):

Vi konservative synes også, at der er stor grund til at rose DUPI-rapporten. Det er et grundigt og veldokumenteret værk, som på en klar og overskuelig måde viser konsekvensen af de forbehold, som vi indførte i 1993 over for det europæiske samarbejde.

Det er yderst interessant at læse, og der er faktisk også rigtig meget god analyse i det. Jeg tror, det bliver lidt af et nøgleværk, og det er i hvert fald et værk, som jeg personligt vil bruge meget som reference i de debatter om EU, vi har nu, og som vi uvægerligt også vil få i de kommende år, så der skal lyde en stor tak til DUPI for et godt og redeligt stykke arbejde.

Hvad står der så i DUPI-rapporten? Jo, det bliver bl.a. gjort klart, at forbeholdene har fået nogle konsekvenser, som vi ikke havde regnet med i 1993, da vi vedtog dem. F.eks. var der blandt EU-skeptikerne en meget stor bekymring for det såkaldte unionsborgerskab. Man mente, at vi var på vej til at få fælles statsborgerskab i EU.

Det har jo vist sig efterfølgende, at heller ikke på det punkt var der den store grund til at frygte EU-samarbejdet. Vi er stadig væk danske statsborgere, og i dag er det skrevet direkte ind i Traktaten, at unionsborgerskabet hverken erstatter de nationale borgerskaber eller står på linje med dem. Frygten viste sig at være helt ubegrundet.

På forsvarsområdet var det især Europahæren, der var det store spøgelse i kulissen. Vi sagde dengang, at det slet ikke var den udvikling, vi så foran os.

Vestunionen blev også trukket frem som en trussel mod vort engagement i NATO. Udviklingen har vist sig at gå helt anderledes. Forsvarsforbeholdet har vist sig at blive en klods på benet om os. Det forhindrer os i at deltage i humanitære og fredsbevarende aktioner, og det var ikke lige det, der var meningen.

Der bliver ingen Europahær, Vestunionen skal ikke udvikles til en selvstændig europæisk forsvarsorganisation, og NATO forbliver hjørnestenen i det europæiske territorialforsvar.

Det er en god proces, Europa er inde i på forsvarsområdet. Vi er parat til at tage et større ansvar for sikkerhedspolitikken selv, uden at vi af den grund svækker det transatlantiske samarbejde. Det er bare superærgeligt, vi ikke er

med i forreste række, når EU's fremtid på dette område bliver formet. Vi har nemlig meget godt at bidrage med, ikke mindst qua vores NATO-medlemskab. Derfor haster det, meget mere måske end nogle her i salen tror, med at få ophævet forsvarsforbeholdet. Det kunne man ikke have vidst for blot 1 år siden, i dag er det lyssende klart, at den proces er i fuld udvikling.

På flygtninge- og indvandrerområdet har udviklingen også flyttet fokus et andet sted hen. I 1993 var det mest frygten for et EU-politi, som var fremherskende på nejsiden og grundlaget for den undtagelse. I praksis har det vist sig, at den frygt var ubegrundet, retsforbeholdet har i stedet for lagt en masse forhindringer i vejen for os med at deltage i arbejdet med at få skabt fælles regler for flygtninge og indvandrere i EU. Det er til skade for os selv, men det truer også retssikkerheden for flygtningene, at de europæiske lande ikke hurtigt nok vil etablere et fælles regelsæt.

Vi vil begynde en diskussion af, om ikke vi både fra venstre og højre side i salen kan blive enige om at anbefale, at vi sammen med vores europæiske partnere får skabt en fælles retsstilling på dette område. Vi har måske et par år at løbe på endnu, før det begynder at gøre rigtig ondt på Danmark at stå udenfor, men allerede nu oplever vi jo, at vi må kopiere EU-love på dette område, som vi ikke har indflydelse på udformningen af. Det er ærgerligt, og faktisk kan man jo sige, både når det gælder forsvarsområdet og det retlige indre anliggende, at Danmark jo har bragt sig selv lidt i den samme situation, som Norge jo er i på langt flere områder, nemlig at det ingen indflydelse har, men at det pænt får lov at kopiere alle reglerne og gennemføre dem til tiden, og det er nok ikke den smarteste måde at drive politik på.

Til gengæld synes vi, det er glædeligt, at euroen nu kommer til afstemning. Den behandles DUPI-rapporten også meget indgående. Vi er overbeviste om, at der er masser af gode argumenter, man kan bruge som udgangspunkt for en debat om det. Det gælder bare om at bevare den gode tone og lade være med at skændes for meget med hinanden. Med fornuft og med omtanke siger vi ja til euroen.

Afslutningsvis synes jeg også, der er grund til at trække nogle mere langsigtede linjer omkring det europæiske samarbejde. Det er et godt projekt, hvor de europæiske stormagter og også de små lande har haft mulighed for at komme til indflydelse, diskutere tingene og blive enige,